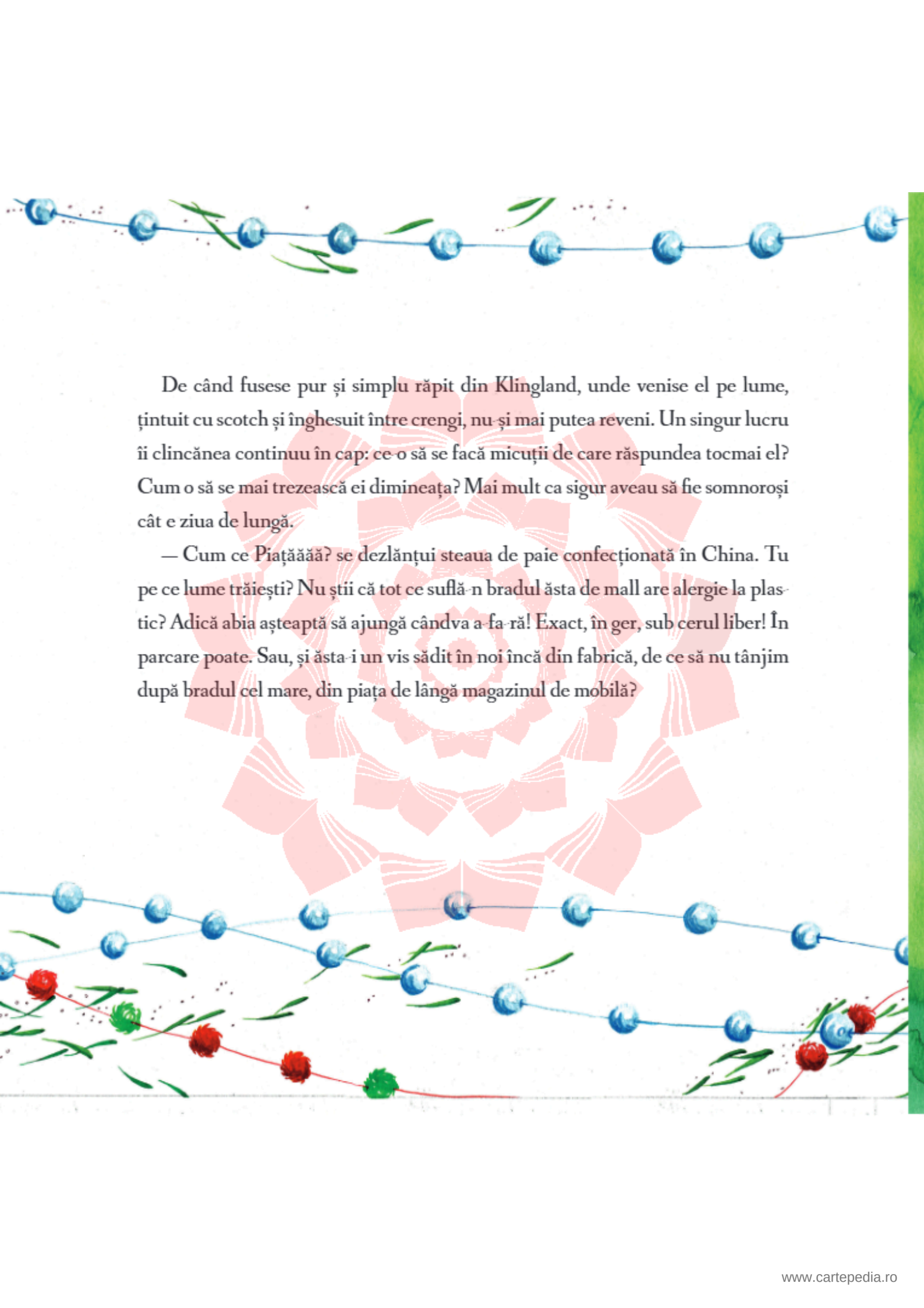

— Trezirea, leneșule! Îndată se deschide magazinul. Nu înțeleg cum te-au găsit tocmai pe tine să ocupi locul bătrânului Gongu, un clopoțel, de fapt un clopot adevărat, care ținea totul sub control. Dacă zicea el ceva, nu mai era loc de tocmeală. Avea mereu dreptate. Tare ne lipsește acum... Cine știe? – poate l-au avansat la bradul-de-piață.

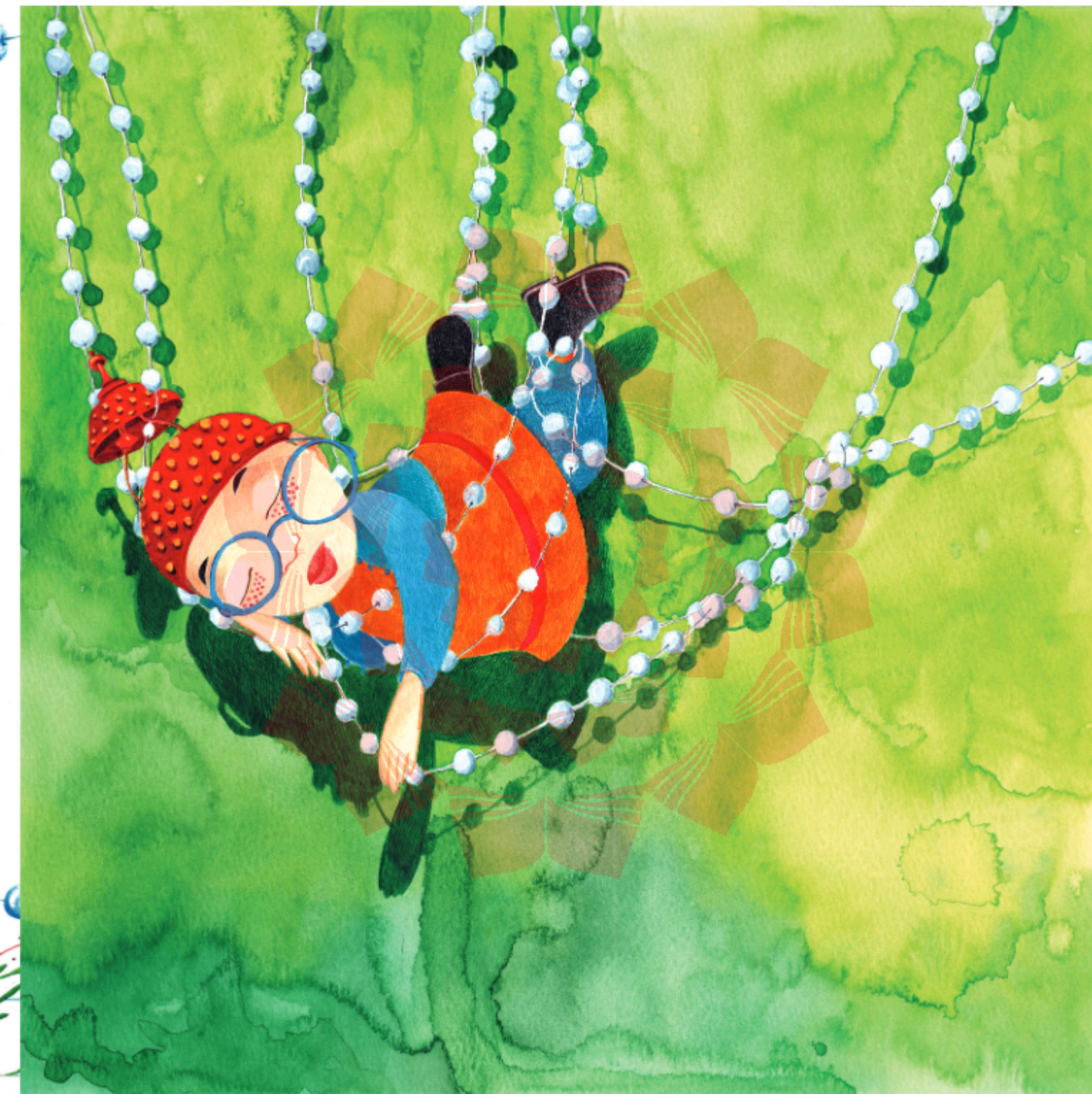
— Ăăă! Ce Piață? rosti cu greutate Klap.

De când fusese pur și simplu răpit din Klingland, unde venise el pe lume, țintuit cu scotch și înghesuit între crengi, nu și mai putea reveni. Un singur lucru îi clincănea continuu în cap: ce-o să se facă micuții de care răspundea tocmai el? Cum o să se mai trezească ei dimineața? Mai mult ca sigur aveau să fie somnoroși cât e ziua de lungă.

— Cum ce Piațăăăă? se dezlănțui steaua de paie confectionată în China. Tu pe ce lume trăiești? Nu știi că tot ce suflă-n bradul ăsta de mall are alergie la plastic? Adică abia așteaptă să ajungă cândva a-fa-ră! Exact, în ger, sub cerul liber! În parcare poate. Sau, și ăsta-i un vis sădit în noi încă din fabrică, de ce să nu tânjim după bradul cel mare, din piața de lângă magazinul de mobilă?

Visătoare, Steluța făcu o scurtă pauză și continuă:

— Acolo afli imediat noutățile, căci le aduc fulgii. Sau bruma. Sau vântul înghețat care ne gâdilă atât de plăcut pe sub pleoape. Și-acolo îți poți găsi, deși eu nu prea cred asta, jumătatea. Mă-ndoiesc că există așa ceva... Deși, trebuie să recunosc, nu am deloc experiență. Adică ăsta e al doilea an de când mă aflu aici. Dar tu?

